

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. K.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. A. K., advokátkou so sídlom v K., proti žalovaným **1/ Mgr. J. G.G.**, P., **2/ Mgr. J. G.**, bývajúcemu v P., **3/ B. H.**, bývajúcemu v K., **4/ J. K.**, bývajúcemu v K., **o neplatnosť dražby a určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37 C 91/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. júna 2011 sp. zn. 11 Co 171/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 22. februára 2010 č.k. 37 C 91/2007-201 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že **1.** dražba nehnuteľností v jeho vlastníctve zapísaných na liste vlastníctva č. X., pre katastrálne územie S. m., ako byt č. 1 na prízemí bytového domu súpisného čísla X. v K., na parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², spoločný podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach obytného domu a spoluvlastnícky podiel na pozemku vyššie uvedených parciel vo veľkosti 166/10000 (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“), vykonaná 16. januára 2007 pod č. D 31/2006 dražobníkom – žalovaným 1/ je neplatná, **2.** že je vlastníkom sporných nehnuteľností, s eventuálnym petitom o určenie, že príklep licitátora –

žalovaného 2/ udelený na dražbe je neplatný, zamietol. Žalovaným 1/ až 3/ nepriznal náhradu trov konania; žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému 4/ trovy konania v sume 760,87 €. V odôvodnení uviedol, že súd môže posudzovať neplatnosť dražby v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/1992 Zb. o dobrovoľných dražbách v znení do 31. decembra 2007 (ďalej len „zákon č. 527/1992 Zb.“) a nie je možné podať všeobecnú určovaciu žalobcu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. Keďže žalobca neuplatnil neplatnosť dražby v trojmesačnej prekluzívnej lehote stanovenej v zákone č. 527/1992 Zb., ktorá začala plynúť odo dňa konania dražby, jeho právo zaniklo. Pre zánik práva na určenie neplatnosti dražby žalobu o určenie vlastníctva sporných nehnuteľností zamietol. Eventuálny petit na určenie neplatnosti príklepu a určenie vlastníckeho práva taktiež nepovažoval za dôvodný, nakoľko príklep licitátora je inou právnou skutočnosťou, na základe ktorej nadobudol vlastníctvo k predmetu dražby vydražiteľ, nejde teda o právny úkon príklepu, a preto sa naň nevzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov, a to aj z dôvodu, že neplatnosť dražby upravuje špeciálny predpis, ktorý umožňuje napadnúť celý proces dražby, vrátane jeho časti, ktorou je udelenie príklepu licitátorom. Preskúmanie dražby žalobca navrhol už v primárnom petite o určenie neplatnosti dražby, čo v sebe zahŕňa aj posúdenie platnosti príklepu licitátora. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 15. júna 2011 sp. zn. 11 Co 171/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 4/ trovy odvolacieho konania vo výške 107,64 €. Potvrdzujúci výrok odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), lebo súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú správne právne posúdené. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom namietal vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom považoval nevykonanie dokazovania v časti žaloby o určenie vlastníckeho práva. Bol toho názoru, že táto časť žaloby mala byť prejednaná osobitne bez ohľadu na preklúziu práva na určenie neplatnosti dražby. Vyčítal súdom, že neprihliadli na ním poukazovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 Cdo 3/2003, ktorý vychádza zo zásady ochrany vlastníctva, ktoré nemôže vlastník stratiť, a to v ktoromkoľvek konaní bez toho, aby bol účastníkom takéhoto konania. Bol toho názoru, že „o strate vlastníckeho práva

mal súd prvého stupňa vykonať dokazovanie a zistiť, či bez ohľadu na preklúziu dražby, mohlo dôjsť k tomu, že som v tejto dražbe, evidentne vykonanej bez mojej účasti (pokiaľ teda súdy neakceptujú to, že vykonanej v rozpore so zákonom, k čomu vyžadujú zachovanie trojmesačnej lehoty na vyslovenie tejto skutočnosti), mohol stratiť vlastnícke právo.“. Žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu v časti určenia vlastníckeho práva na ďalšie konanie.

Žalovaní sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ X. ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2

O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť súdy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ich postupom nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť predovšetkým tým, nevykonal ním navrhnuté dôkazy na preukázanie dôvodnosti žaloby v časti určenia vlastníckeho práva a nesprávne vec po právnej stránke posúdil.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodalí návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júna 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková